

© ၂၀၁၈ ခုနှစ်

ချစ်ချစ်

ချစ်မိမိ သည်းမိမိ အပ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

လွင့်မျောနေပါသည်။ အတိုင်းအဆမရှိလွင့်မျောနေ၏။

ဘာကိုမှ လည်း ကိုင်ထားလို့ မရ။

ဘယ်ကိုရောက်နေသည် လည်း ကျွန်တော်မသိပါ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို လေအဟု နံက တဖြည်းဖြည်းသယ်ဆောင်နေသလိုပင်။

သို့တည်းမဟုတ်။ ကျွန်တော်ရေထဲသို့နစ်နေသည် လား။

လူများကိုတော့ ကျွန်တော်မြင်နေရပါသည်။ ငိုနေကြသူများ၊ ပျော်နေကြသူများ၊ တစ်ခုခုကို သဲကြီးမဲကြီးလုပ်နေကြသူများ။

"ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ?"

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို မည်သူမျှ ပြန်မဖြေကြပါ။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းများကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်ချနေမိပါသည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းက တစ်ဆစ်ဆစ်နာကျင်သည့် ဝေဒနာကိုလည်း ကျွန်တော်ခံစားရပါသေးသည်။

ထိုစဉ် မျက်နှာတစ်ခုကို ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရ၏။

သာမန်အချိန်ဆိုလျှင် ထိုမျက်နှာက ကျွန်တော့်အဖို့ မည်သို့မျှ မထူးခြားလှပါ။

သို့သော် ယခုကဲ့သို့ စိမ်းကားလှသည့် နေရာဒေသတွင် ထိုမျက်နှာကို

ကျွန်တော် ထပ်ကာထပ်ကာ မြင်နေရပါသည်။ ။

မျက်ခုံးကောင်းကောင်း ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်ကွင်းနက်နက်၊ ယောက်ျားပီသလှသည့် မျက်နှာပင်။

ထိုမျက်နှာက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ မျက်တောင်လည်း မခတ်။ မကျေနပ်သည့် အကြည့်များ နှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

"မင်းကို ငါသိလို့ လား?"

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို သူပြန်မဖြေပါ။

ကျွန်တော့်ကိုစိုက်ကြည့်မြဲကြည့်နေ၏။

သူ့အကြည့်များကို ကျွန်တော်မနှစ်သက်ပါ။ သို့သော် ထိုလူမျက်နှာကိုတော့ ကျွန်တော်ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပြီဖြစ်သည်။ ။

"ကျွန်တော် ဘယ်တွေ့ရောက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ"

အခန်း(၁)

ဝေခဟန်။

ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေနဲ့ မေမေပေးထားတဲ့ နာမည်ပါ။

ထိုနာမည်ကို ကျွန်တော်လည်း နှစ်သက်လှပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်အသက်က ၃၁နှစ်ကျော်ပါပြီ။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကတည်းက မေမေဆုံးပါးသွားခဲ့သောကြောင့် ဖေဖေလက်တွင် ပင် ကြီးပြင်းခဲ့ရ

ပါ၏။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ပညာကိုဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ကြားပေးသည့် အပြင် သူကိုယ်တိုင်ထောင်ထားသော ကုမ္ပဏီကိုပါ ဦးဆောင်နိုင်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် အပျော်မမက်သော တည်တည်တံ့တံ့ လူစားမျိုးတွင် ပါဝင်ပါသည်။ ။

ထို့အပြင် ကျွန်တော့်တွင် ဟာသဉာဏ်လည်း အတော်နည်းပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်အသက် ၂၅နှစ်တွင် ကျွန်တော့်ဖေဖေဆုံးပါးသွားခဲ့ပါသည်။ ။ ဖေဖေဆုံးပါးသွားခဲ့သည့် နောက်ပိုင်းတွင် တော့ ကျွန်တော်သည် ဘဝကို ကောင်းစွာလျှောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။ ကုမ္ပဏီကိုလည်း ကောင်းစွာ ဦးဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်က တိကျခြင်းကို နှစ်သက်ပါ၏။ ထို့အပြင် ဘယ်အရာကို မဆို တွက်ချက်ပြီးမှ လက်ခံတတ်ပါသည်။ ။

အပျော်မမက်သောကြောင့် ကျွန်တော့်တွင် သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းလည်း မရှိပါ။ ။ အလုပ်ထဲတွင် တွေ့သူများကိုသာ ပေါင်းဖက်တတ်ပါသည်။ ။

ထို့အပြင် ကျွန်တော့်လက်အောက်တွင် အောက်လက်ငယ်သားပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်ကျော်ခန့်ကို အုပ်ချုပ်နေရပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် တွင် လူကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရင့်ကျက်သည့် အတွေးအခေါ်များ ရှိပါသည်။ ။

"ဆရာ... ဒီနေ့ ကျွန်တော် ဘယ်ကိုသွားရဦးမလဲခင်ဗျာ..."

အောင်အောင်က

ကျွန်တော့်လက်ထောက်ပါ။

ကျွန်တော်ခိုင်းစေသမျှကို တစ်သဝေမသိမ်း လုပ်ပေးတတ်ပါသည်။ ။ ထို့အပြင် ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက်လည်း ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်လက်ဆွဲတော် လူယုံတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ နေပါ၏။

အောင်အောင်နှင့် ကျွန်တော်က သိပ်ပြီး အသက်မကွာပါ။

သို့သော် အောင်အောင်က လေးစားမှုနှင့် ကျွန်တော့်ကို ဆရာဟု ခေါ်ပါသည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ? ကိုဝေခဟန်ရဲ့။ ။ စီးပွားရေးပဲ အောင်မြင်အောင်လုပ်တော့မှာ လား?"

မင်းထိုက်သည် ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီတွင် ရှယ်ယာအများ ဆုံးထည့်ဝင်ထားသော Share Holderပင်။ ။ ထို့အပြင်ကျွန်တော်နှင့် လည်း ခင်မင်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်နှင့် မင်းထိုက်သည် အလုပ်ချိန်ပြင်ပတွင် ထိုကဲ့သို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ထိုင်ပြီး တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းသမျှကို ဘီယာသောက်ရင်း အပမ်းဖြေတတ်ကြပါသည်။ ။

မင်းထိုက်တွင် မိသားစုရှိပြီး သားကလေးတစ်ယောက်ပင် ရှိလေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မင်းထိုက်သည် ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တိုင်း အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းပြောပြီး နားချတတ်ပါသည်။ ။

"စီးပွားရေးအောင်မြင်ပြီးရင်တော့ နောက်ကိစ္စတွေအောင်မြင်အောင် လုပ်မှာ ပေါ့ဗျာ"

"နောက်ကိစ္စတွေအထဲမှာ အိမ်ထောင်ရေးကို ဦးစားပေးသင့်တယ်နော် ကိုဝေခဟန်။ အခု ခင်ဗျားအသက်ကလည်း မငယ်တော့ဘူး"

မင်းထိုက်သည် တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးပါသည် ။ သို့သော် လုပ်ငန်းတူအချင်းချင်း လေးစားသောအားဖြင့် နာမည်အရှေ့တွင် "ကို"တပ်ပြီး ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည် ။

"ကိုမင်းထိုက်ရယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် လောလောဆယ် အိမ်ထောင် ပြုဖို့ မပြောပါနဲ့ ။ ချစ်သူရည်းစားတောင် မရှိပါဘူးဗျာ"

ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်း မရှက်တမ်း ဝန်ခံလိုက်မိပါသည် ။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းတက်စဉ်ကတည်းက တစ်ခါဖူးမျှ ရည်းစားမထားဖူးပေ။ ရည်းစားမထားရခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းအရင်းက ကျွန်တော်အသည်းကွဲမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။

"ရည်းစားမရှိဘူးဆိုလည်း ကြိုးစားတော့လေဗျာ..."

"ကြိုးစားဖို့ ကို အချိန်မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဖူးစာပါတဲ့ လူ ကျွန်တော့်ဆီလာမှ ပဲ စွဲတော့မယ်နဲ့ တူပါတယ်ဗျာ"

"ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပဲဗျာ။ နည်းနည်းပါးပါတော့ အားသုံးပါဦး"

"အချိန်ရရင်တော့အားသုံးချင်ပါရဲ့ ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အခုက ကိုမင်းထိုက် သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ အားလပ်ချိန်ဆိုတာ ခပ်ရှားရှားရယ်"

ကျွန်တော် ဘီယာခွက်ကို ယူသောက်ရင်း ဖွင့်ပြောလိုက်သော ကိုမင်းထိုက်သည် သဘောကျလွန်း၍ ရယ်မောပါလေတော့သည် ။

"ဒါဆိုရင် ငါတို့ မင်းသားတော့ ဒီတစ်သက် စွဲမယ်မထင်ဘူးဗျို့။ ကျွန်တော်လည်း ကိုဝေခဟန်ကို သနားသားဗျ။ ကျွန်တော်မွေးတဲ့ ကလေးက မိန်းကလေးဖြစ်ရင်လည်း ကောင်းတယ်။ ဒါမှ ကိုဝေခဟန်ကို သားမက်တော်လို့ ရမှာ ။ အခုတော့ ကျွန်တော်မွေးထားတဲ့ ကလေးကလည်း

ယောက်ျားလေးဖြစ်နေတော့ ကိုဝေခဟန်လို လူတော်တစ်ယောက် လူပျိုကြီးဖြစ်မှာ ကို လက်ပိုက်ပြီးပဲ ကြည့်နေရတော့မယ်ဗျို့။"

ကိုမင်းထိုက်ပြောသောစကားကို သဘောကျပြီး ကျွန်တော်ပြီးလိုက် မိပါသည်။ ။

"ပြောတော့ ကိုမင်းထိုက်ရေ။ ပြောတော့။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြော စရာဖြစ်နေတာကိုး။ ဒါနဲ့ ကိုမင်းထိုက်ရဲ့ သားလေးရောဘယ်လိုလဲ။ တော်တော်ကြီးနေပြီလား?"

"နောက်တစ်နှစ်ဆို ကျောင်းထားရတော့မယ်လေ။ အခု ကလေးအ မေက သားလေးကို NELC မှာ မူကြိုထားထားတယ်"

"ဪ...။ ကဲ... ကျွန်တော်လည်း ပြန်ရဦးမယ် ကိုမင်းထိုက်။ မနက် ၅န့် အင်တာဗျူးဝင်ဖို့ အင်တာလာဗျူးမယ့်လူတွေရဲ့ ဖိုင်တွေကို စစ်ရဦး မယ်"

ကျွန်တော်ထိုင်ရာမှ ထရန်ပြင်ရင်းပြောသော် ကိုမင်းထိုက်သည် ချက်ချင်းပင် လက်ကာရင်းတားပါ၏။

"ဘယ်လိုလဲ လူပျိုကြီးရဲ့ ။ နည်းနည်းပါးပါးလည်း လျော့ပါဦးလား။ ထိုင်ပါဦး။ အိမ်မှာ မျှော်နေမယ့်သူလည်း ရှိတာမဟုတ်ပဲနဲ့ "

"မျှော်နေမယ့်လူတော့ မရှိဘူးကိုမင်းထိုက်ရေ။ ဒါပေမဲ့ မျှော်နေမယ့် အလုပ်ဖိုင်တွေတော့ရှိတယ်။ နောက်တစ်ခါပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ အေး အေးဆေးဆေးထိုင်ကြတာပေါ့..."

ကျွန်တော် အားနာနာနှင့် ပင် ကိုမင်းထိုက်နှင့် စကားဖြတ်လိုက်ပါ သည် ။ ကိုမင်းထိုက်လည်း ကျွန်တော့်ကို တား၍ မရတော့မှန်း ရိပ်မိသွားလေ၏။

"ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော် မတားတော့ပါဘူး။ နောက်တစ်ခါ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို အချိန်နည်းနည်းတော့ ပိုပေးပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား"

"ပေးပါ့မယ်ဗျာ။ ဒီလူ ဒီလူတွေပဲ။ ကဲ... ခွင့်ပြုဦး။ ကိုမင်းထိုက်လည်း အိမ်ပြန်သင့်ပြီနော်။ အိမ်မှာ မဟေသီမျှော်နေရဦးမယ်"

ကျွန်တော် ထိုင်ခုံမှ မထွက်ခင် ကိုမင်းထိုက်ကိုလည်း အိမ်ပြန်ရန် ဆော်သြော်လိုက်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်စကားကို ကိုမင်းထိုက်ခေါင်းညိတ်ရုံတုံ့ပြန်ပါသည်။ ။

သို့သော် ကျွန်တော်ပြန်သွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်း ကိုမင်းထိုက် ကျွန်တော့်စကားကိုနားထောင်ပြီး အိမ်ပြန်သွားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ပါသည်။ ။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ကိုမင်းထိုက်သည် စီးပွားရေးကိစ္စတွင် သာမက တချို့ သူ့မိသားစုကိစ္စများ အတွက်ကိုပါ ကျွန်တော့်ထံတွင် အကူအညီ တောင်းတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်တွင် ကြိုဆိုလျက်ရှိသော အလုပ်ပိုင်များ ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်လာခဲ့ရပါတော့သည်။ ။

"ဆရာ... အင်တာဗျူးခံမယ့် လူတွေရောက်နေပြီ။ အင်တာဗျူးမယ့် အစီအစဉ်လေး စလိုက်တော့မလား?"

ကျွန်တော် နေ့လယ်စာစားပြီး အအေးတစ်ခွက် သောက်နေစဉ်မှာ ပ

င် အောင်အောင်လာမေးလိုက်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ရင်း အဖြေပေးလိုက်မိပါသည်။ ။ ကျွန်တော်လည်း နေ့လယ်စာစားပြီးကတည်းက အင်တာဗျူးမည့် အစီအစဉ်ကို လုပ်ချင်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ ။

"ငါမေးတော့မယ် အောင်အောင်။ မင်းအစီအစဉ်လိုက်သာ လွှတ်လိုက်တော့"

ကျွန်တော် အောင်အောင်ကို မှာ လိုက်ပြီးသည် နှင့် ကျွန်တော့်အအေးခွက်ကို လက်စသတ်လိုက်ပါသည်။ ။

ထို့နောက် အောင်အောင် ခေါ်ပေးသည့် အစီအစဉ်အတိုင်း ရောက်ရှိလာသော အလုပ်လျှောက်ဖောင်တင်ထားသည့် လူများကို တစ်ယောက်ချင်းစီ ကျွန်တော်သိချင်သည့် အချက်များကို တိတိကျကျသိရအောင် မေးနေမိပါတော့သည်။ ။

ကျွန်တော် လက်ရှိလိုအပ်နေသော ရာထူးနေရာမှာ စာရင်းကိုင်နှင့် Marketing Position နေရာများ တွင် ဖြစ်သည်။ ။

ထို့အပြင် ကျွန်တော့်အတွက်လည်း Secretary တစ်ယောက်ခန့်အပ်ရန်ပါ စီစဉ်ထားမိပါသည်။ ။

"နာမည်က..."

"မေသက်ဦးပါ"

"လုပ်သက်က နှစ်နှစ်ရှိတယ်နော်။ စာရင်းကိုင်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့"

ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်ချင်းစီ လိုအပ်သည့် မေးခွန်းများကို မေးရင်းနှင့် ပင် တစ်ပါတည်း လိုအပ်သည် များကိုကြည့်ကာအကဲခတ်

နေလိုက်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်အကဲခတ်ပြီးမှ ခန့်သင့်သည့် လူများကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားရန် စီစဉ်ထားသောကြောင့် ပင်။

"ပြီးပြီလား အောင်အောင်... ဘယ်နှစ်ယောက်ကျန်သေးလဲ?"

ကျွန်တော်အင်တာဗျူးနေသည်မှာ ၂၁ယောက်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သောကြောင့် အင်တာဗျူးရန် လူမရှိတော့ဘူးထင်ကာ အောင်အောင်ကိုမေးလိုက်မိပါ၏။

"ကျန်သေးတယ်ဆရာ..."

"ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ"

"တစ်ယောက်တည်းပါ။ နာမည်က စူးရှမေတဲ့ "

ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရသည့် နာမည်ဆန်းဆန်းလေးကြောင့် ကျွန်တော့်ခေါင်း ဆတ်ခနဲ ထောင်သွားရပါသည်။ ။ မနေ့ည ဖောင်တွေစစ်တုန်းက ထိုနာမည်ကို ကျွန်တော်မဖတ်မိချေ။ ထို့အပြင် နာမည်က ဆန်းလှပါသည်။ ။

"ငါ မနေ့ညက ဖိုင်တွေစစ်တုန်းက အဲဒီနာမည်မပါပါလား အောင်အောင်"

"ဟုတ်တယ်ဆရာ။ ဒီနေ့မနက်ပဲ လာတင်သွားတာ။ နောက်ပြီး ဘွဲ့ရပြီးသားလည်း ဖြစ်တော့ ဆရာဗျူးသင့်တယ်ထင်လို့ ပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော် တို့လိုအပ်တဲ့ qualification နဲ့ လည်း ညီလို့ ပါ"

"ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုလည်း သူ့ကိုလွှတ်လိုက်တော့။ ဗျူးပြီးသွားရင် ငါ အစည်းဝေးပွဲသွားရဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော်များ စွာမစဉ်းစားတော့ပဲ ထိုမိန်းကလေးကို အင်တာဗျူးရန် ခေါ်လိုက်မိပါသည်။ ။

အောင်အောင် ထွက်သွားပြီး ခဏကြာသော် အခန်းထဲသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာပါသည်။ ။

ထိုမိန်းကလေး၏ နာမည်ဆန်းဆန်းကြောင့် ကျွန်တော် ထိုမိန်းကလေးကို သတိထားပြီး ကြည့်မိ၏။

ထိုမိန်းကလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သွယ်လျသော်လည်း ပိန်ပါးသည် ဟု မဆိုသာပါ။ ထို့အပြင် ထိုမိန်းကလေးတွင် အေးချမ်းလှသည့် အပြုံးမျိုးလည်း ရှိပါသေး၏။

အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်စဉ်မှာ ပင် ထိုမိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ။ ထိုအပြုံးကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အေးခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။

"ထိုင်လေ..."

ကျွန်တော် ထိုင်ခွင့်ပေးလိုက်ကာမှ ထိုမိန်းကလေးထိုင်လိုက်ပါသည်။ ။ တွေ့တွေ့ချင်း ပြုံးပြလိုက်သည့် သူမကို လူမှုဆက်ဆံရေးကောင်းသည် ဟု ကျွန်တော်အမှတ်တစ်မှတ်ပေးလိုက်မိပါသည်။ ။

လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်တွင် အပြုံးသည် တန်ဖိုးအနည်းဆုံးနှင့် သုံးဆွဲရအဆင်အပြေဆုံး လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတစ်ခု မဟုတ်ပါလား။

"မင်းနာမည်က မစူးရှမေနှော်..."

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းကိုစိုက်ကြည့်ရင်း ပြန်ဖြေလိုက်သော သူမ၏ ဖြေ

သံကြောင့် မဆီမဆိုင် ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာပါ၏။

တစ်ခါဖူးမှ ကျွန်တော်ထိုသို့မခံစားဖူးပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မယုံနိုင်ဖြစ်နေမိပါသည် ။

ကျွန်တော် ဘာဆက်မေးရမည်ကိုပင် မသိနိုင်ဖြစ်သွား၏။

"ကျွန်မအဖေနာမည်က ဦးစူးတာပါ။ မေမေ့နာမည်ကတော့ ဒေါ်မေထားပါ။ ဖေဖေ့နာမည်နဲ့ မေမေ့နာမည်ကိုပေါင်းပြီး ဘကြီးဘုန်းကြီးက စူးရှမေဆိုပြီး နာမည်ပေးလိုက်တာပါ"

ဘာမေးခွန်းဆက်မေးရမည်ကို မသိဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး သူမက ထပ်ဖြေပေး၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း သရုပ်မပျက်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထိန်းရန် သတိထားမိသွားပါ၏။

"ဒါနဲ့ ။ မစူးရှမေက အလုပ်လျှောက်ဖောင်ထဲမှာ Any Position လို့ ရေးထားတယ်နော်။ ဒါဆို ဘယ်ရာထူးပေးပေးအဆင်ပြေတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့။ ပြေပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ လတ်တလော အလုပ်တစ်ခုခုရဖို့ က ပိုပြီးအရေးကြီးနေလို့ ပါ"

တိကျပြတ်သားပွင့်လင်းလှသော သူမကို ကျွန်တော် နောက်ထပ်တစ်မှတ်ထပ်ကာပေးလိုက်မိပြန်သည် ။ တခြားမိန်းကလေးများ နှင့် မတူ။ တမူထူးခြားကာ ပြတ်သားလှသည့် သူမကို ကျွန်တော့် Secretary အဖြစ် ခန့်ရန်ပါ တစ်ထိုင်တည်းမှာ ပင် စဉ်းစားလိုက်မိပါသည် ။

"လောလောဆယ်။ ကျွန်တော့် စက္ကထရီရာထူး နေရာမှာ လူလိုနေပါတယ် မစူးရှမေ။ ဒီတော့ အဲ့ဒီ Position နေရာဆိုရင်ရော လုပ်နိုင် မလား"

ကျွန်တော် သွယ်ဝိုက်မနေတော့ပဲ တစ်ထိုင်တည်း မေးလိုက်မိပါသ

ည် ။ သူမက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီးစဉ်းစားပါ၏။
ချက်ချင်းအဖြေပြန်မပေး။

"လောလောဆယ် စာရင်းကိုင် Position နေရာအတွက်ကလည်း လိုအပ်တဲ့ လူပမာဏကို ကျွန်တော်ရွေးပြီးသွားပြီ။ Marketing နေရာမှာ ခန့်ထားဖို့ ဆိုတာကလည်း မစူးရှမေ့မှာ Marketing နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာ Certificate မှ မပါဘူးလေ"

တကယ်ပါ။ မဆီမဆိုင် ကျွန်တော် သူမကို အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သည့် များကို တင်ပြနေမိပြန်သည် ။ ကျွန်တော်ဘာတွေဖြစ်နေသည် ကိုပင် ကျွန်တော်မသိတော့ပါ။ သေချာသည် ကတော့ ကျွန်တော့်ရင်တွေ အရမ်းကိုခုန်နေခြင်းပင်။

"ကျွန်မ စက္ကထရီရာထူးကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်ရှင်။ တကယ်လို့ ကျွန်မကို အဲဒီရာထူးအတွက် ခန့်ထားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မလည်း အရမ်းကို ကျေနပ်မိမှာ ပါ"

ကျွန်တော် သူမနှင့် စကားဆက်ပြောနေလျှင် အမှားပါမည်မှာ သေချာနေပါသည် ။ ထို့ကြောင့် သူမကို ဆက်မမေးတော့ရန် မေးခွန်းကို နိဂုံးချုပ် လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည် ။

"ကောင်းပါပြီ မစူးရှမေ။ ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်ရင် အလုပ်လျှောက်ဖောင်ထဲက Contact အတိုင်းဆက်သွယ်လိုက်ပါ့မယ်"

"ကျွန်မကို ဆက်သွယ်မယ့်အချိန်ကိုမျှော်လင့်နေပါ့မယ်"

"ကောင်းပါပြီ။ ဒါဆို... မစူးရှမေ သွားလို့ ရပါပြီ"

တကယ်တော့ ကျွန်တော် သူမ၏ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေချင်သေးပါ၏။ သူမ၏ အပြုံးက ကျွန်တော့်အဖို့ တစ်ခါဖူးမျှ မဖြစ်ပေါ်ဖူး

သော ရင်ခုန်သံများကို အသက်သွင်းပေးနိုင်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော့် စက္ကထရီရာထူးကို သူမကိုခန့်ထားရန် သူမ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီးကတည်း ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးဖြစ်နေပါတော့၏။

ကျွန်တော် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည် မှာ အချိန်အတော်ကြာနေပြီဖြစ် သော်လည်း စူးရှမေဆိုသည့် မိန်းကလေး၏ အပြုံးကို မြင်ကွင်းထဲမှ မ ဖျောက်ဖျက်နိုင်သေးချေ။ သူမကို မည်သို့မျှ မေ့မရနိုင်တော့သည် ကို ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ကောင်းစွာ သိ လိုက်ရပါသည်။ ။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် သူမသည် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် စက္ကထရီ ရာထူး တစ်ခုတည်းမက ကျွန်တော့်တစ်ဘဝလုံးအတွက် ဘဝကြင်ဖော် ရာထူးကိုပါ ခန့်ထားရန်ပါ စိတ်ကူးယဉ်နေမိပြန်၏။

သို့သော် ခံစားချက်များ မြန်ဆန်လွန်းသောကြောင့် မှားယွင်းသွားမည်ကိုလည်း ကျွန်တော်စိုးရိမ်မိပါသေးသည်။ ။

ထို့ကြောင့် သူမကိုအလုပ်ခန့်ထားရင်းနှင့် သူမ၏ စာရိတ္တနှင့် အကျင့်များကို လေ့လာရန် ကျွန်တော်တွေးလိုက်မိပြန်သည်။ ။

စူးရှမေဆိုသည့် မိန်းကလေးကတော့ အလုပ်ရရေးတစ်ခုတည်းအတွက်သာ သူမ၏ အပြုံးကို သုံးခဲ့ကောင်း သုံးခဲ့သော်လည်း ဝေခဟန်ဆိုသည် ကျွန်တော်ကတော့ သူမ၏ ထိုအပြုံးလေးကြောင့် ညဖက် အိပ်ပျော်ရန်ပါ ခက်ခဲနေပါတော့သည်။ ။

"တကယ်လို့ လီတာနည်းနည်းစီ မှာ ပြီးသုံးရင် ကျွန်မတို့ ပိုနာလိမ့်မယ် ဆရာ။ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ ဆီမှာ သိုလှောင်ထားဖို့ နေရာကလည်း အခက်အခဲရှိနေတာမှ မဟုတ်တာ။ စက်ရုံကစတိုထဲမှာ လှောင်ထားလို့လည်း ရပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် လီတာများများ ဝယ်လိုက်ပါလား ဆရာရယ်။ လီတာများ တော့ သူတို့ က စက်ရုံအထိလာပို့ပေးမယ်တဲ့ ။ ကုန်သယ်ယူစရိတ်လည်း သက်သာတာပေါ့"

Beverages Division အတွက် ကုန်ကြမ်းဖြစ်သော RO ဝယ်သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး စူးရှမေက ကျွန်တော့်ကို အကြံဉာဏ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ။

စူးရှမေပြောသည် မှာ လက်ခံသင့်သည့် အချက်များ များ စွာပါဝင်နေပါသည်။ ။

စူးရှမေသည် အလုပ်စဝင်ကတည်းက ကျွန်တော့်ကို ထိုကဲ့သို့ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အကြံဉာဏ်ကောင်းများကို မတုံ့မဆိုင်းပဲ ပေးတတ်လေ့ရှိပါသည်။ ။ ထို့အပြင် ထိုအကြံဉာဏ်ကောင်းများကို ပေးရန်လည်း ဘယ်တော့မှ မတွန့်ဆုတ်ခဲ့ချေ။

"ဟုတ်တယ်နော်။ တစ်ခါတည်း အများကြီးဝယ်ထားလိုက်ရင် ဈေးသက်သာတဲ့ အပြင် ကုန်သယ်ယူစရိတ်သက်သာတယ်။ နောက်ပြီး ဒီ ကုန်ကြမ်းတွေကလည်း နောက်တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက်အထိ ဈေးက ငြိမ်နေဦးမှာ ဆိုတော့ ကျဖို့ လည်း မစိုးရိမ်ရဘူး။ ဟုတ်တယ် စူးရှမေ။

မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ လုပ်လိုက်မယ်"

ကျွန်တော်ကလည်း သူမပေးတတ်သည့် အကြံဉာဏ်များကို ချက်ချင်းလိုလို အရှေ့အနောက်လုပ်သင့်မလုပ်သင့်စဉ်းစားကာ လုပ်သင့်လျှင်လည်း ချက်ချင်းပင်လက်ခံလိုက်ပြီး၊ မလုပ်သင့်လျှင်လည်း အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြကာ ငြင်းတတ်ပါ၏။

သို့သော် လက်ခံနိုင်သည့် အကြံအဉာဏ်များက ပိုပြီးများ ပါ၏။

"ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ညနေ လေးနာရီမထိုးခင် အမှီ Order Request form ဖြည့်ပြီး သူတို့ ကုမ္ပဏီကိုတင်ပေးလိုက်ပါ စူးရှမေ။ နောက်ပြီး RO တွေ ဘယ်လောက်အထိ လိုအပ်လဲဆိုတာကို Laboratory ဘက်ကိုဖုန်းဆက်မေးပြီး သူတို့ ဘက်က Confirm ဖြစ်မှ သေသေချာချာ စိစစ်ပြီး တင်ပေးလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့။ တင်ပြီးသွားရင်လည်း စာရင်းကိုင် ဖက်ကို ပြောလိုက်ပါ့မယ်ဆရာ..."

"အင်း။ ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆို ဆက်လုပ်လိုက်တော့"

ကျွန်တော် ပြောသမျှအလုပ်များကို စူးရှမေက ဇွဲရှိရှိလိုက်လုပ်တတ်ပါ၏။ ထို့အပြင် သူမ ပါးနပ်လွန်းလှပါသည် ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တွင် ရှိနေသင့်သည့် အတွေ့အကြုံနှင့် အကြံဉာဏ်များ ထက်ပင် သူမက ပိုပြီး လက်ဝါးစောင်းထပ်နေသေးပါ၏။

"ဒီနေ့ညနေအစည်းဝေးတစ်ခုရှိတယ်ဆရာ။ နောက်ပြီး အဲဒီအစည်းဝေးမှာ ပြောသင့်တဲ့ ၊ တင်ပြသင့်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို ကျွန်မစုဆောင်း ပြီး Print ထုတ်ပေးထားမယ်နော်..."

စူးရှမေသည် ကျွန်တော် သူမကိုခိုင်းသည့် အလုပ်များ သာမက ကျွန်

တော်မခိုင်းသည့် ကျွန်တော့်အလုပ်များကိုပါ ပါးပါးနပ်နပ်နှင့် ဆောင်ရွက်ပေးတတ်ပြန်ပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် စူးရှမေသည် ကျွန်တော့်အဖို့ တော့ ဘက်စုံအသုံးဝင်သော ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာပါတော့၏။

စူးရှမေ အလုပ်သို့မဝင်စဉ်က ကျွန်တော့်လက်စွဲတော် အောင်အောင်သည် လည်း စူးရှမေ၏ အလုပ်တွင် လာဘ်မြင်တတ်မှုကြောင့် အနားယူရမလိုလိုပင် ဖြစ်နေရရှာပါတော့သည်။ ။

ကျွန်တော်သည် စူးရှမေအလုပ်ဝင်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ကိုမင်းထိုက်နှင့် အလုပ်ပြီးချိန်ပြီးလျှင် အချိန်ဖြုန်းခြင်းကို မလုပ်ဖြစ်တော့ပါ။

အလုပ်ပြီးချိန်တွင် အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်ပြီး မနက်ဖြန်အတွက် ပြင်ဆင်မှုများကို လုပ်တတ်ပါသည်။ ထို့အပြင်ညနေစာကိုလည်း တစ်ယောက်တည်းပင် အိမ်တွင် အေးဆေးစွာ စားသုံးတတ်ပါ၏။

"ဆရာ... ဒီနေ့အေးတယ်နော်..."

ညနေအလုပ်ဆင်းချိန်တွင် လုပ်လက်စအလုပ်များကို ကျွန်တော်လက်စသတ်နေတုန်း ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲသို့ သူမဝင်လာကာ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကျွန်တော် သူမကို မော့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။

"အင်း... ဟုတ်တယ်။ ဒီနေ့ နည်းနည်းပိုအေးတယ်"

"ကျွန်မ အိမ်က အနွေးထည်သယ်ခဲ့လို့ ပေါ့။ မဟုတ်ရင် အပြန်လမ်းမှာ အေးနေမှာ "

သူမက Daily Report ကို လက်မှတ်ထိုးရန် ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးရင်း ထပ်ပြော၏။ ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ရင်း သူမကိုပြန်အဖြေပေး၏။

"ဟုတ်တယ်။ ရုံးဆင်းချိန်တွေမှာ ဆို လိုင်းကားတွေကအရမ်းမောင်းတတ်တယ်နော်"

"အရမ်းမောင်းတော့ ပြတင်းပေါက်က လေဝင်ပိုများ တာပေါ့ ဆရာရယ်"

ကျွန်တော် Daily Report ကို လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါသည်။ ။

"ဒါနဲ့ မစူးရှမေက ဘယ်မှာ နေတာ?"

"ကျွန်မက အင်းစိန်မှာ ပါ ဆရာ... အဆောင်ငှားနေတယ်လေ"

"မိဘတွေက နယ်မှာ နော်"

"ဟုတ်ကဲ့။ မိဘတွေမရှိတော့ပါဘူး။ ဆွေမျိုးတွေပါ..."

"ဟုတ်သားပဲ။ အလုပ်တွေနဲ့ ပဲ နပန်းလုံးနေရင်း မစူးရှမေရဲ့ နေရေး
၊ ထိုင်ရေးတွေကိုတောင် မမေးမိဘူး"

"ရပါတယ်ဆရာရယ်။ ဆရာလည်း အားတာမှ မဟုတ်တာ"

"ဒါနဲ့ ။ မစူးရှမေက ကိုယ့်အတွင်းရေးတွေကို စပ်စုတာကြိုက်ပါတယ်နော်"

"ကြိုက်တယ်လို့ လည်း မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ ကဘာမှ ဖုံးကွယ်ထားစရာမှ မရှိတာ။ အဲဒါကြောင့် မကြိုက်ဘူးဆိုတာတော့ မရှိပါဘူး"

သူမသည် စကားပြောရာတွင် လွန်စွာကျွမ်းကျင်လိမ္မာလှသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ကျွန်တော်ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ ။

"မစူးရှမေက ဘယ်မှာ ကျောင်းပြီးတာလဲ?"

"ဒီရန်ကုန်မှာ ပါပဲဆရာ"

"ဒါဆို ကျောင်းတက်ကတည်းက ရန်ကုန်မှာ အဆောင်နေပြီးတက်တာပေါ့။ ဟုတ်လား?"

"ဟုတ်ကဲ့။ အဆောင်နေပြီး ကျောင်းတက်တာ ဆယ်တန်းကတည်းကဆိုပါတော့"

ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှ Daily Report File ကို သူမပြန်ယူလိုက်ပါသည်။ ။

"ညနေ ရုံးဆင်းတော့မယ်နော် ဆရာ"

ကျွန်တော်နှင့် စကားလက်စဖြစ်ချင်သောကြောင့် ရုံးဆင်းချိန်ကို သူမ သတိပေးလိုက်ခြင်းပင်။

သူမသည် အထက်လူကြီးကို ဖားပေါင်းခြင်း၊ လာဘ်ထိုးခြင်းအရှင်းမရှိသည့် အပြင် ဆက်ဆံရေးကို ပုံမှန်အနေအထားမှာ ပင် ထားနိုင်စွမ်းလည်း ရှိပါ၏။

ကျွန်တော့်အတွေးထဲသို့ စူးရှမေ ရောက်လာလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်အဖို့ သူမကို အမှတ်ပေးစရာများ နှင့် သာ ကြုံတွေ့နေရပါတော့သည်။ ။

သူမ လွန်စွာတော်လှပါ၏။

"ဒီညနေ ကျွန်တော် အင်းစိန်ဗက်ကို သွားစရာရှိတယ် မစူးရှမေ။ တကယ်လို့ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်။ အင်းစိန်ရောက်မှ မင်းအဆောင်ကို ဆက်သွားတော့ အဆင်ပိုပြေတာပေါ့"

ကျွန်တော့်တွင် အင်းစိန်သွားစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါ။ သို့သော် သူမကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးချင်သောကြောင့် သာ အကြောင်းပြလိုက်ခြင်းပင်။

"ရပါတယ်ဆရာ။ လိုင်းကားနဲ့ ပြန်တာ ကျွန်မကျင့်သားရနေပါပြီ"

ကျွန်တော်ဖုံးကွယ်ပြီး ပြောတာကိုတောင် သူမ လက်မခံပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းလက်မလျော့လိုက်ချင်ပြန်။ သူမကို မရ/ရအောင် လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။ ။

"လိုင်းကားနဲ့ ကျင့်သားရနေတာတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ် မစူးရှ
မေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း လမ်းကြိုလို့ ပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် တ
ကူးတကန့်ကြီးမှ မဟုတ်တာ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ မလိုက်ပြန်ချင်
ဘူးဆိုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနေ့ညနေ အင်းစိန်ဖက်
ကို သွားဖြစ်မှာ ပါ"

ကျွန်တော် သူမကိုအကဲခတ်ရင်းပြောလိုက်သော် သူမသည် ကျွန်
တော့်ကိုဆက်ငြင်းရန် အားနာသွားပုံရပါ၏။ ဘာဆက်ပြောရမည်ကိုပင်
ခဏ စဉ်းစားနေသေး၏။

အတော်ပင် ပီရီပြီး အေးချမ်းလှသည့် မိန်းကလေးပါလား။

"ကျွန်မ ဆရာကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်မှာ စိုးလို့ ငြင်းမိတာပါ။ ရပါတ
ယ်။ လမ်းကြိုတယ်ဆိုတော့လည်း ကျွန်မလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်။ သက်တာတာ
ပေါ့"

သူမ ပြီးရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဖြေပါသည် ။

"ဆရာ... ခိုင်းစရာရှိသေးလား?"

"မရှိတော့ပါဘူး။ ရုံးဆင်းရင် ကျွန်တော့်ကား ပါကင်ထိုးထားတဲ့ Ba
se ကနေ စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော်လာခဲ့ပါ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့။ ဒါဆို ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦးဆရာ"

သူမ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါသည် ။ သူမကိုလိုက်ပို့ရမ
ည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်ပျော်ရွှင်သွားမိပါသည် ။

ထိုနေ့ညနေက ကျွန်တော် သူမကို အင်းစိန်သို့ လိုက်ပို့ဖြစ်သော်လ
ည်း သူမ၏ အဆောင်ကိုတော့ ကျွန်တော်မရောက်လိုက်ချေ။ အင်းစိန်
ဘူတာရုံ နားတွင် သူမက ကားရပ်ခိုင်းကာ ဆင်းသွားသောကြောင့် ပင်။

သူမ၏ အဆောင်ကိုသိရန်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ တော့ သိပ်မခက်ခဲပါ။
သူမ၏ ကိုယ်ရေး ရာဇဝင်ဖိုင်ထဲတွင် ရှိနိုင်သောကြောင့် ပင်။

"ဆရာ... ဒီနေ့ညအိပ်ရင် အထပ်အကျီဝတ်အိပ်နော်။ ချမ်းတယ်။
ဖျားရင် အလုပ်တွေပျက်မှာ စိုးလို့ ပါ"

ကားပေါ်မှ မဆင်းခင် သူမမှာ သွားသောစကားလေးကို ကျွန်တော်
တုံ့ပြန်ရန်ပင် စကားလုံးမဲ့နေ၏။

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ရင်းသာ တုံ့ပြန်မိပါ၏။
ကျွန်တော်ဘယ်လိုပြောလို့ ပြောရမှန်းပင် မသိသောကြောင့် ပါ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကြင်နာသောစကားလုံးမျိုးကို ယနေ့မှ
ကျွန်တော်စတင်ပြီး ကြားဖူးလိုက်ခြင်းပါ။

နားဝင်ချို့လှပေစွ။

အလုပ်အတွင်းတွင် သာမက ကျွန်တော့်အားလပ်ချိန်များ တွင် ပါ သူ
မသည် ကျွန်တော့်အာရုံအားလုံးကို စိုးမိုးထားနိုင်ပါ၏။

ပစ္စည်း၊ ဥစ္စာမကြွယ်ဝသည် ကလွဲပြီး သူမသည် လူမှုရေး၊ ပညာရေး
အားလုံးတွင် ပြည့်စုံလှပါသည် ။

ထို့အပြင် စီးပွားရေးတွင် လည်း ဉာဏ်အမျှော်အမြင် အများကြီးရှိပါ
သည် ။ ထို့ကြောင့် သူမကို ကျွန်တော့်ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ်ရွေးလျှင်
မမှားနိုင်ဟု ကျွန်တော်ယူဆလိုက်မိပါသည် ။

သူမသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါဖူးမှ မဖြစ်ဖူးသော ရင်ခုန်မှုများကိုပ

င် အသက်သွင်းပေးနိုင်ပါသေး၏။

"ငါပြောနေကျအတိုင်း ငါနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် မိန်းကလေးကို ငါ့ဆီကို ဖူးစာရေးနတ်က ပို့လိုက်တာလား?"

ကျွန်တော် သူမကို ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံလိုက်မိပါသည်။ ။

ထို့အပြင် ကျွန်တော့်ခံစားချက်များကိုလည်း သူမကိုဖွင့်ပြောရန် စိစဉ်လိုက်ပါတော့သည်။ ။

အချိန်ကောင်းတစ်ခုခုတွင် သူမကို ဖွင့်ပြောနိုင်ရန်လည်း ကျွန်တော် တွေးတောမိလိုက်ပါသေး၏။

"ဒီညနေ... တခြားအစီအစဉ်ရှိလား မစူးရှမေ"

ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော့်အတွက် ကော်ဖီလာပို့ပေးသော သူမကို ကျွန်တော် မျက်နှာတည်နှင့် ပင် မေးလိုက်မိပါသည်။ ။ ထိုအခါ သူမက ချက်ချင်းပြန်မဖြေပဲ ခေတ္တတော့စဉ်းစားလိုက်ပါ၏။ ထို့နောက် တွင် မှ

"ထွေထွေထူးထူးတော့ မရှိပါဘူး ဆရာ"

"ကျွန်တော် မစူးရှမေကို ညစာလိုက်ကျွေးချင်လို့ ပါ"

ကျွန်တော် တဲ့ တိုးပင် မေးလိုက်မိပါသည်။ ။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ခဏကြာသည် အထိ ငေးကြည့်ကာ စဉ်းစားနေသေး၏။ သူမတွင် ပျော်ရွှင်သွားသည့် အရိပ်ယောင်ကိုလည်း ကျွန်တော် မတွေ့လိုက်ရပြန်။

"ဘာလဲ? တခြားအစီအစဉ်ရှိလို့ လား?"

"မရှိပါဘူးဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ဘာအထိန်းအမှတ်မှ လည်း မရှိပဲနဲ့ ညစာလိုက်ကျွေးမယ်ဆိုတော့ ထူးဆန်းနေတာပါ"

ဟုတ်ပါသည်။ ။

ကုမ္ပဏီတွင် ဝန်ထမ်းများ ထူးထူးခြားခြား ဆောင်ရွက်လိုက်သည့် ကိစ္စများ အောင်မြင်တိုင်း ကျွန်တော်က ထိုသို့ဝန်ထမ်းများကို ညစာလိုက်ကျွေးဖြစ်ပါသည်။ ။

သူမကိုလည်း နှစ်ခါထပ်မနည်း ကျွေးဖူးပါ၏။ သူမ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များ ပြောင်မြောက်သောကြောင့် ပင်။

သို့သော် ယခုတော့ ဘာဆိုဘာမှ ထွေထွေထူးထူး ကိစ္စမရှိပဲနှင့် ကျွန်တော်ဖိတ်ခေါ်လိုက်မှုကြောင့် သူမ နားရှုပ်သွားပုံရပါ၏။

"ဘာအထိမ်းအမှတ်မှ မရှိပါဘူး မစူးရှမေ။ ကျွန်တော်က ဒီအတိုင်း ကျွေးချင်တာပါ။ နောက်ပြီး ညစာစားရင်းနဲ့ ကျွန်တော်ပြောစရာလေးတွေရှိလို့ ပါ"

သူမအသက်က ၂၆နှစ်ကျော်ပေပြီ။ ၂၆နှစ်အရွယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်စကားကို ကောင်းစွာနားလည်နိုင်ပါ၏။

"ကောင်းပြီလေဆရာ။ ညနေ ရုံးကပြန်ပြီး ပြင်ဆင်စရာရှိတာပြင်ဆင်ပြီး ဆရာချိန်းတဲ့ ဆိုင်ကိုလာခဲ့ပါ့မယ်"

"ကျွန်တော်က Sakura Tower က သီရိပစ္စယာမှာ ကျွေးမှာ ဆိုတော့ အင်းစိန်ကနေ ပြန်လာရင် မစူးရှမေ တကူးတကန့်ဖြစ်နေမှာ ပေါ့။ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ကျွန်တော် လာကြိုလိုက်မယ်လေ။ နောက်ပြီး ညစာပြီးရင်လည်း ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်"

ကျွန်တော်ပြောပြသော နည်းလမ်းကို သူမ ချက်ချင်းလက်မခံသေးပဲ စဉ်းစားနေပြန်သေး၏။

"ကျွန်တော့် ဂုဏ်သိက္ခာကိုယုံပါ မစူးရှမေ။ ကျွန်တော် ရမ်းရမ်းကားကား မဟုတ်ပါဘူး"

ကျွန်တော် သူမပြန်ဖြေရ လွယ်ကူသွားအောင် ပြောလိုက်မိပါသည်။

"မဟုတ်တာဆရာရယ်။ ကျွန်မယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညစာလည်း ကျွေးရသေး၊ အိမ်အထိပါပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မအားနာလို့ပါ"

စကားပြော လိမ္မာလှသည့် သူမက ကျွန်တော့်ကို အေးအေးချမ်းချမ်းပင် ပြန်တုံ့ပြန်၏။

"ရပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်က စကားပြောချင်နေတဲ့ လူပဲ။ မဟုတ်ဘူး လား? ဒီတော့ မစူးရှမေအဆင်ပြေပါတယ်နော်"

"ပြေပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့။ ဒါဆို ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်လောက် လာကြိုရမလဲ?"

"ညနေ ခြောက်နာရီကျော်ကျော်လောက်ဆို အဆင်ပြေပါတယ်ဆရာ"

"ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော် အဲဒီအချိန်လာခေါ်လိုက်ပါ့မယ်"

သူမ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ခံစားချက်များကို သူမသိ အောင်ဖွင့်ပြောခွင့်ရတော့မည်ပင်။ ကျွန်တော်ပျော်နေမိပါသည်။

ကျွန်တော်ပြောလိုက်သလိုပင် သူမ၏ အဆောင်မှ ညနေ ခြောက်နာရီတွင် သူမကို သွားရောက်ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်နှင့် သူမအတွက် ညစာကိုလည်း သီရိပစ္စရာတွင် မှာထားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုဆိုင်သည် ရန်ကုန်မြို့၏ ရှုခင်းကို ကောင်းစွာကြည့်ရှုခံစားရင်း ညစာကို အေးဆေးစွာသုံး ဆောင်နိုင်သော ဆိုင်ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်မိသောကြောင့် ပင်။ မြေပြင်နှင့် ဝေးကွာသောကြောင့် ကားသံ၊ လူသံများ လည်း အလွယ်တကူမကြားနိုင်ချေ။

"ဆရာ... ပြောစရာရှိတယ်ဆို"

စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ပြီးသည် နှင့် သူမက ကျွန်တော့်ကိုမေးပါ၏။ ကျွန်တော်သည် သူမကို ညစာသုံးဆောင်ရင်းပင် ပြောချင်နေပါသည်။ ။

"ညစာစားရင်းနဲ့ ပြောမယ်လေ"

"အခုပဲပြောပါဆရာ။ အစားစားရင်း နားထောင်ရင် ဆရာ့ကို မလေးစားရာ ရောက်မှာ စိုးရိမ်လို့ ပါ"

"မဟုတ်တာ မစူးရှမေ။ ကျွန်တော် နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်"

ကျွန်တော့်တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ညစာလေးကို စတင်လိုက်နိုင်ပါသည်။ ။

"မစူးရှမေကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးမယ်နော်။ စိတ်မဆိုးရင်ပေါ့"

"မေးကြည့်ပါဆရာ။ တကယ်လို့ ကျွန်မမဖြေချင်တဲ့ မေးခွန်း ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ဖြေမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"မစူးရှမေမှာ ရည်းစားတို့ ချစ်သူတို့ ရှိလား"

"ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီပဲဆရာရယ်။ ရည်းစားတော့ရှိတာပေါ့"

သူမစကားက ကျွန်တော့်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်စေပါသည် ။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် သူမကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဟု တွေးကာ မျက်နှာပျက်သွားရပါ၏။

"ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် ကျွန်မရည်းစားနဲ့ ကျွန်မ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်မတို့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတာ တစ်နှစ် ကျော်ပါပြီ"

သူမ၏ နောက်ဆက်တွဲစကားက ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက်ကို အနည်းငယ် အားဖြည့်ပေးနိုင်ပါသည် ။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ကြီးစွာ သူမကို ငေးကြည့် လိုက်မိပါသည် ။

"တကယ်လို့ အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော့်မှာ မစူးရှမေကို ချစ်ခွင့်ပန်ခွင့်ရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ချစ်ခွင့်ပန်ချင်ပါတယ်"

ကျွန်တော် စကားလုံးတွေနှင့် ဝေ့မဝိုက်တော့ပဲ လိုချင်သည့် ပွိုင့်ကိုသာ တိုက်ရိုက်ပြောလိုက်မိပါသည် ။ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးခပ်ဟဟဖြစ်သွားရင်း ကျွန်တော့်ကိုငေးကြည့်နေ၏။ သူမက ကျွန်တော့်ချစ်ခွင့်ပန်ခြင်းကို အံ့သြနေသည် ပဲ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မစူးရှမေ။ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလိုအခွင့်အရေးမရှိဘူးလား"

သူမ၏ အမူအရာကို အချိန်မီပြန်ထိန်းရင်း သူမ ခေါင်းခါလိုက်ပါသည် ။

"ကျွန်မတို့ အဆက်သွယ်ပြတ်နေတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီလေ။

နောက်ပြီး အဆက်သွယ်ဖြတ်တဲ့ လူက သူပါဆရာ။ ဒီတော့ ကျွန်မအခု လောလောဆယ် ဘယ်လိုယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခွင့်ပန်မှုကိုမဆို လက်ခံနားထောင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မလွန်တယ်လို့ ဆရာဆိုလိုမလား"

ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါရင်း အဖြေပြန်ပေးမိပါ၏။

"ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆို ဆရာ ကျွန်မကို ဘာပြောချင်တာလဲ။ ပြောလေ"

"ကျွန်တော် မစူးရှမေကို ချစ်တယ်။ တစ်ဘဝလုံးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးပြောတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားပေးပါ မစူးရှမေ"

ကျွန်တော် တိုက်ရိုက်ပင် ရည်းစားစကားပြောလိုက်သော် သူမ ရှက်ကာခေါင်းလေးငုံ့သွားပါ၏။

"ကျွန်မကို အထင်သေးတာလား ဆရာ"

ခေါင်းငုံ့ရင်း သူမ ဆိုလိုက်ပါသည် ။ ကျွန်တော် အတော်ပင် အားနာသွားမိပါသည် ။ ကျွန်တော် တကယ်ပင် ရည်းစားချက်ကြီးကြီးထားပြီး သူမကို ဖွင့်ပြောလိုက်ခြင်းအတွက် သူမထင်မြင်မှုက ဘေးဘက်သို့ရောက်နေပါ၏။

" မဟုတ်ဘူး မစူးရှမေ။ မစူးရှမေကို တကယ်ပဲ အထင်ကြီးလေးစားပြီး ကျွန်တော်ချစ်ခွင့်ပန်တာပါ။ တမျိုးမထင်ပါနဲ့ နော်"

ထိုအခါမှ သူမ ခေါင်းလေးပြန်မော့ကာ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပါ၏။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ခုချလိုက်မိပါသည် ။

"တော်ပါသေးရဲ့ ။ မစူးရှမေက လွယ်လွယ်နဲ့ နားလည်လို့ ။ တကယ်ပါ။ ကျွန်တော်မလိမ်တတ်ဘူး"

"ဒါပေမဲ့ ဆရာအမူအရာတွေက တစ်ခါမှ မထူးခြားပါလား ဆရာ"

"မစူးရှမေရဲ့ သိက္ခာ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်သိက္ခာအတွက် ကျွန်တော်ထိန်းသိမ်းထားတာပေါ့ မစူးရှမေ"

ကျွန်တော် တည်ငြိမ်စွာပြောလိုက်သော် သူမ ငေးငေးလေးဖြစ်သွား၏။

"တစ်ခါဖူးမှ ရည်းစားစကားမပြောဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက် ရည်းစားစကားပြောတာကို မစူးရှမေနားထောင်ချင်လား?"

သူမ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည် ကို နားမလည်နိုင်ပဲ။ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိပါသည် ။

"မစူးရှမေကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်"

သူမ ဟက်ခနဲ ပြုံးလိုက်ပါ၏။

"ဆရာက ဆရာကိုယ်ဆရာပြောနေတာပေါ့။ တစ်ခါမှ ရည်းစားစကားမပြောဖူးဘူးဆိုတာလေ"

"အင်း။ ဟုတ်တယ်။ မစူးရှမေက ပထမဦးဆုံး ပြောဖူးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ"

ကျွန်တော် မရှက်တမ်းပင် ဝန်ခံလိုက်ပါသည် ။

"ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားပေးပါ မစူးရှမေ"

"ကျွန်မ စဉ်းစားပေးမှာ ပါ ဆရာ။ လေးလေးနက်နက်ကို စဉ်းစားပေးမှာ ပါ"

သူမ တည်တံ့စွာပင် အဖြေပြန်ပေးပါ၏။ ကျွန်တော် အတော်ပင် ကျေနပ်သွားမိပါသည် ။

"ဒီနေ့ည ကြယ်လေးတွေက လှလိုက်တာ"

ကောင်းကင်ကို လှမ်းမော့ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ပြောလိုက်မိပါသည်။
။ သူမလည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ ကောင်းကင်ကို လိုက်မော့ကြည့်ပါ၏။

"ဆရာ...ကောင်းကင်မှာ ဘာကြယ်မှ မရှိပါဘူး"

"ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားမယ်ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော့်
မျက်ဝန်းထဲမှာ ကြယ်တွေပွင့်နေတယ် မစူးရှမေ။ မစူးရှမေ မြင်အောင်
မကြည့်တတ်လို့ ပါ"

ကျွန်တော် အေးဆေးစွာပြောလိုက်သော် သူမ ပြုံးလိုက်ပါ၏။ သူမ
အပြီးက ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို အေးချမ်းစေနိုင်ပါ။ ထို့အပြင် ထိုအပြီး
လေးက ကြည်လင်လွန်းလှပါသည် ။

"ကျွန်မ စဉ်းစားပေးပါ့မယ်"

"အချိန်ဘယ်လောက် လိုလိမ့်မယ်လို့ မစူးရှမေထင်သလဲ?"

"အချိန်ကို တိတိကျကျမပြောပါရစေနဲ့ လား။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဆရာ
ကို လက်ခံနိုင်တဲ့ အခါ ကျွန်မ ချက်ချင်းပဲ ဖွင့်ပြောမှာ ပါ။ ဒါမှ မဟုတ်
ဘယ်လိုမှ ဆရာ့ကိုလက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်မ ချက်ချင်းကို
ဖွင့်ပြောမှာ ပါ ဆရာ"

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပီရိလှသော အမူအရာများကြောင့် ကျွန်တော့်ခံစားချက်
တစ်စိတ်တစ်စွန်းကိုမျှ မရိပ်မိရှာသော သူမကို ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ
အပြစ်တင်လို့ မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် သူမတောင်းသည့် အချိန်အတိုင်းအ
တာကို ကျွန်တော် စိတ်ကျေနပ်စွာ ပေးရဦးမည်ပင်။

"ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော် စောင့်ပါ့မယ် မစူးရှမေ"

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အေးဆေးစွာပင် ညစာလေးကို သုံးဆောင်လိုက်ကြပါသည်။ ။

ထို့နောက် သူမကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် သူမ၏ အဆောင်သို့လိုက်ပို့လိုက်ပါသည်။ ။

ပြီးမှ ကျွန်တော်အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ။ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်တော့်စိတ်များ လန်းဆန်းနေသလိုလို၊ သို့တည်းမဟုတ်။ ညစာစားစဉ်က ကျွန်တော်ပြောသလိုပင် ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းတွင် ကြယ်များ ပွင့်နေသည် လားပေါ့။
